

komunizam U XX. i XXI. stoljecu
XXI. - 035 - glava

***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

* * *

=====

* * *

=====

XXI. - 035 – glava:

20250831_Bencik_dragutin__Uzbunila se jugo-komunistička bulumenta u Istri.docm

x

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm
http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/AGIZ-dragutin_ZDS---2022.htm

=====

<https://dnevnik.hr/showbizz/glazba/thompsonu-zabranjen-koncert-u-pulskoj-areni.html>
<https://hrvatskepraviceblog.com/2018/08/09/jakovcic-porucio-thompsonu-nisi-pjevao-u-arenia-bogami-ni-neces-ja-porucujem-zaboravnom-sjor-ninu-jakovcicu-thompson-je-pjevao-u-areni-1999-g-pjesmu-lijepa-li-si-a-bogami-i-opet-ce/>

20250831_Bencik_dragutin__Uzbunila se jugo-komunistička bulumenta u Istri.docm

2025-08-31

Uzbunila se jugo-komunistička bulumenta u Istri

20250831_Bencik_dragutin__Uzbunila se jugo-komunistička bulumenta u Istri

18. i 24. kolovoza obilježavaju se dvije obljetnice koje izazivaju snažne prijemore istinoljubivih žitelja Istre, a nepobitna su posljedica zločinačke Jugo-komunističke vladavine!

To su;

- Obilježavanje i komemoracija tragedije na Vergaroli u Puli, 18.kolovoza 1946. i
- Obilježavanje mučeničke smrti bl. Miroslava Bulešića , kojega je 24.kolovoza 1947.zaklao Titov omladinac Slavko Sanković iz partizanskog sela Brgudac.

Najprije ću navesti službene dokumente RH i EU jer je to nužno potrebno, da ne kažu ljevičari da pišem iz nekakve mržnje, već istine radi. Istina otvara čiste, poštene odnose među ljudima, sa međusobnim uvažavanjem različitosti, a laž svađa, razdvaja i ubija ljude.

Ovo su Rezolucije i Deklaracije koje osuđuju zločine počinjene u ime komunističke ideologije;

1.Europa;

- Rezolucija Parlamentarne skupštine Vijeća EU, broj 1096. prihvaćena je 27. lipnja 1996.
- Rezolucija Parlamentarne skupštine Vijeća Europe broj 1481 o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima iz 2006.
- Europski je parlament 2. travnja 2009. usvojio Rezoluciju o europskoj savjesti i totalitarizmu,
- Rezolucija Europskog parlamenta od 19. rujna 2019. o važnosti europskog sjećanja za budućnost Europe-U Rezoluciji se ističe da je 2.svjetski rat najrazorniji rat u povijesti Europe, započeo nakon zloglasnog nacističko-sovjetskog Sporazuma o nenapadanju od 23. kolovoza 1939., u kojem su ta dva totalitarna režima, sa zajedničkim ciljem osvajanja svijeta, podijelila Europu u dvije zone utjecaja, te se podsjeća na činjenicu da su nacistički i

komunistički režimi provodili masovna ubojstva, genocid, deportacije, doveli do nezapamćenih gubitaka života i slobode u 20. stoljeću, u dotad neviđenim razmjerima u ljudskoj povijesti i da su počinjena djela agresije, zločini protiv čovječnosti i masovna kršenja ljudskih prava.

2.Hrvatska;

Republika Hrvatska članica je Vijeća Europe i Europske unije, pa su za nju obvezujuća stajališta iznesena u svim citiranim rezolucijama. Postoji obveza da snažno, jasno i nedvosmisleno osudi sve zločine protiv čovječnosti i masovna kršenja ljudskih prava počinjenih od totalitarnih režima u koje se ne ubraja samo nacizam ili fašizam, već u jednakoj mjeri i s istim značajkama, i komunizam kako se naglašava u Rezoluciji Europskog parlamenta od 19.rujna 2019.

Europski parlament je u toj Rezoluciji istaknuo da za neke nacije kraj Drugog svjetskog rata nije značio oslobođenje, nego obnovljenu tiraniju, koju je obilježila patnja, nepravda, zabrane osnovnih ljudskih prava, slobodu kretanja i slobodu mišljenja.

- Hrvatski sabor je 30. lipnja 2006. na osnovu Rezolucije vijeća EU 1481/2006., Deklaraciju o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945.-1990.-

U Hrvatskoj se po Dopunama Zakona o blagdanima, spomendanima i neradnim danima u Republici Hrvatskoj iz lipnja 2011. obilježavaju;

- 23. kolovoza kao spomendan - Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima, i
- 27. siječnja, kao Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta.

Hrvatski Sabor je sve korektno napravio, međutim u praksi je to sasvim suprotno;

Vlada RH ne provodi obvezujuće Rezolucije i Deklaracije pa u javnim prostorima (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veliča komunistički totalitarni režim, što otvara put iskrivljivanju povijesnih činjenica o posljedicama 2. svjetskog rata i propagiranju totalitarnog komunističkog političkog sustava.

U Republici Hrvatskoj postoje brojni trgovi, parkovi i ulice kojima se veliča totalitarni komunistički režim i lik Josipa Broza Tita. Promjena imena trga u Zagrebu iz „Trg maršala Tita“ u „Trg Republike Hrvatske“ 1. rujna 2017., bila je popraćena prosvjedima i veličanjem Tita, argumentima da je bio veliki državnik svoga doba i antifašist. I još uvijek se javljaju kvazi antifašisti, odnosno jugo-komunisti sa inicijativom vraćanja Titova imena trgu.

To je posljedica što su na vlasti unuci i djeca komunizma, koji ne primjenjuju obvezujuće Deklaracije i Rezolucije EU, ni Republike Hrvatske.

U narodu koji bira vlast, prevladava niska svijest i znanje o posljedicama i značajkama komunističkog režima u Republici Hrvatskoj!

Uslijed medijske, školske i obiteljske indoktrinacije jedan dio ne prihvaća da ime „Tito“ ne simbolizira oslobođenje od fašističke okupacije u Drugom svjetskom ratu, niti da je poslijeratni totalitaristički komunistički režim, obilježen brojnim i grubim kršenjem ljudskih prava i temeljnih sloboda, masovnim progonom i likvidacijama, „narodnih neprijatelja“, odnosno 536 833 zvjerski mučenih i ubijenih nakon završetka 2.svjetskog rata. osobito tijekom prvog desetljeća. Činjenica da je Josip Broz Tito bio vođa bivše države, predsjednik komunističke partije, maršal jugoslavenske vojske, znači da njegovo ime simbolizira taj totalitarni režim, pa slavljenje Tita i Titovih dana, znači potporu zločinačkom komunističkom titoističkom režimu.

Još treba dodati;

- Deklaraciju o Domovinskom ratu, koju je Hrvatski Sabor usvojio 13. listopada 2000. NN 102/2000, za očuvanje i obranu dostojanstva Domovinskog rata, kao temeljne vrijednosti državnog suvereniteta i teritorijalnog integriteta Republike Hrvatske.
- Ustavna odluka Hrvatskog Sabora o suverenosti i samostalnosti Republike Hrvatske od 25. lipnja 1991. NN 31/1991,

- Ustavna odluka Hrvatskog Sabora od 8.listopada 1991. o raskidu svih državno-pravnih sveza na temelju kojih je zajedno sa ostalim republikama i pokrajinama tvorila tadašnju SFRJ, NN 53/1991

Ti su dokumenti dokaz i pokazatelj u kojem se smjeru treba razvijati demokratsko uređenje Hrvatske države. **Nepoštivanje tih dokumenata i ne provođenje lustracije, stvorilo je kaos u Državi Hrvatskoj i hrvatskom društvu.**

Pritisak, medijski rat i teror koji ti ostaci jugo-komunizma čine hrvatskom narodu u njegovoj domovini Hrvatskoj, traju sve 33 godine od međunarodnog priznanja Hrvatske i stalni su izvor sukoba, netrpeljivosti i nezadovoljstva hrvatskog naroda, hrvatskih branitelja i domoljuba.

S obzirom na navedene dokumente žalosno je, primitivno, ponižavajuće i destruktivno veličanje Tita, Jugoslavije i njegovog komunističkog režima.

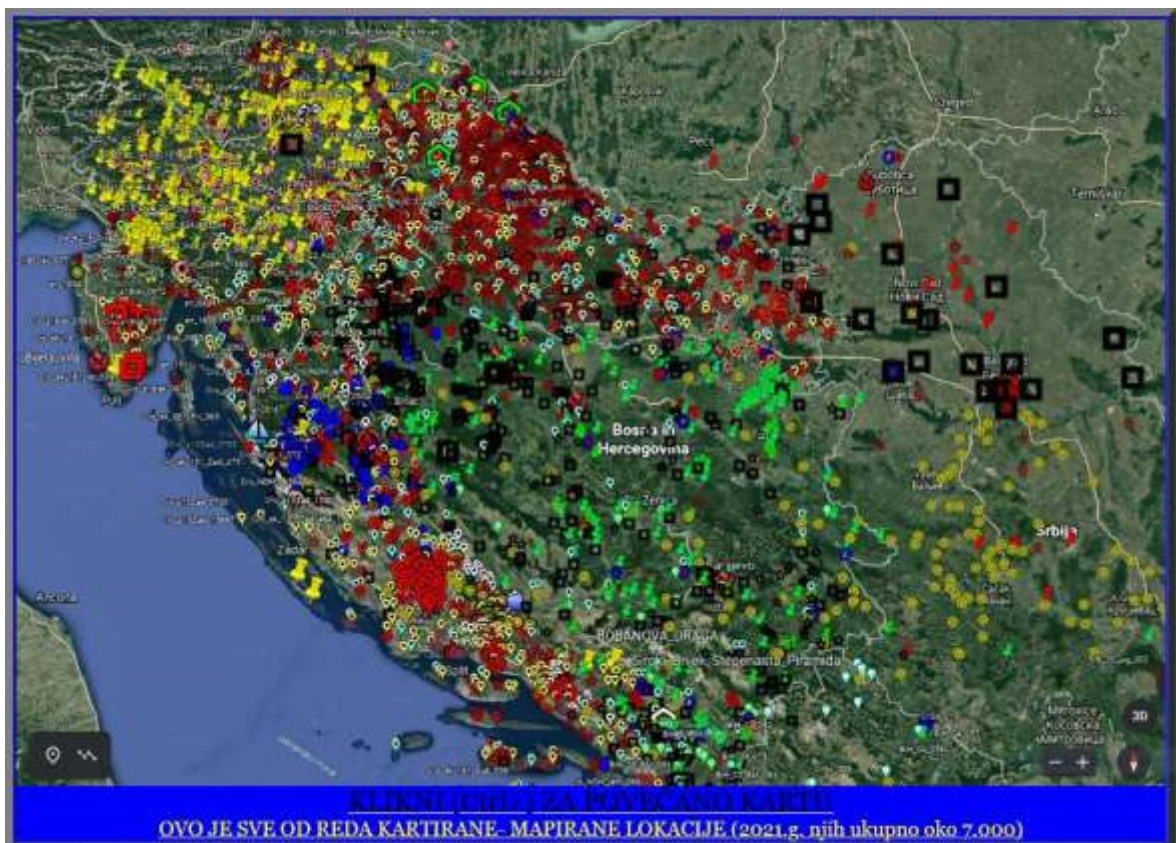
Strašni su partizanski zločini o kojima se predugo moralo – šutjeti!

Prošlo je 80 godina od završetka 2.svjetskog rata, ali taj rat generacijski nije završen zbog masovnih antifašističkih partizanskih zločina koji su sistematski, pod pritiskom, prijetnjama i strahovladom sakrivani i o njima se po cijenu života moralo šutjeti.

„Antifašistima“ je svaka Hrvatska država ustaška.

Činjenica je da su hrvatski branitelji stvarni antifašisti, jer su se borili protiv srpskog fašizma i JNA, čiji su pripadnici na svojim kapama nosili komunističku crvenu zvijezdu petokraku i četničku kokardu. Kako je Domovinski rat u temeljima sadašnje Republike Hrvatske, je temeljno antifašistička, ali ne preko komunizma i zvijezde petokrake.

Do sada je otkriveno i dokumentirano 1750 grobišta i speleološki obrađenih jama, bezbroj istraženih i dokumentiranih mjesta masovnih likvidacija, koji se ne mogu više sakriti, ni promijeniti, izmišljaju se različite formulacije i načini njihova sotoniziranja i banaliziranja.

„Ova karta je rezultat [preko 30 godina rada na sakupljanju podataka o ratnim i poratnim žrtvama, vrijeme je da predstavim na čemu sam radio toliko godina a ostaje najmanje još 10 godina rada na ovome a to je dok je svijeta](#)“

Dragutin Safarić.

http://safaric-safaric.si/katas_dragutin/20210601-YU_katas_katas_Yu_max.jpg

Da bi umanjili strahote počinjenih zločina, počinitelji pod okriljem SABA HR, optužuju žrtve koje su tijekom i nakon Drugog svjetskog rata partizani ubijali, da su surađivale s neprijateljima ili koje su oni smatrali neprijateljima. Znači nije bio potreban nikakav dokaz, već je bilo dovoljno samo da netko nekoga smatra neprijateljem i ima dozvolu za ubijanje. Sami sebi time su oprali savjest!

3. Vargarola ili Vergarola ovisno upotrebljava li se hrvatski ili talijanski toponim, bilo je to elitno kupalište za vrijeme talijanske uprave u Puli. Bila je i sjedište veslačkog i jedriličarskog kluba Pietas Julija. Eksplozija na Vargaroli dogodila se 18.kolovoza 1946.godine, kada je 28 ogromnih podvodnih mina koje su sadržavale 9 tona eksploziva eksplodiralo na prepunom kupalištu.

Tu nedjelju nakon Velike Gospe, klub Pietas Julija organizirao je regatu, natjecanje u veslanju, plivanju, skokovima u more s trampolina, pa je bilo puno obitelji sa djecom uglavnom talijanske narodnosti. Pula je tada bila pod upravom Saveznika -Engleza, a u isto vrijeme održavala se i Pariška mirovna konferencija po pitanju razgraničenja između Italije i Jugoslavije. Atmosfera u gradu je bila napeta. Stanovništvo je bilo podijeljeno na većinski talijanski dio i na manjinski projugoslavenski dio. Odvojena su bila i mjesta okupljanja, pa je bilo i sporadičnih sukoba sukobi između te dvije opcije.

U eksploziji zaostalih mina poginulo je između 65 i 116 ljudi, uključujući mnogo žena i djece, a ranjeno je preko 200 osoba. (teško je doći do točne brojke, jer su uslijed eksplozije tijela raznesena) U radu medicinske pomoći najviše se istaknuo dr. Geppino Micheletti, koji unatoč tome što je u eksploziji izgubio svoje sinove Carloa i Renza, u dobi od 9 i 6 godina, brata, bratovu suprugu i bratovu kćer, nastavio do kasno u noć operirati i pomagati ranjenicima. Tog požrtvovnog liječnika, nikad nitko nije spominjao, tišina je trajala desetljećima. Michelettijevi su u prvim mjesecima 1947. godine emigrirali i otišli u Italiju, u Narni. Godine 1947. Italija je Geppinu Michelettiju dodijelila medalju za hrabrost, 2007. godine postavljena mu je spomen-ploča pored spomenika kod katedrale u Puli, dok je 18. kolovoza 2008. otkriven njegov spomenik u Trstu.

Ta velika diverzija sa strašnim posljedicama i danas izaziva prijeptore, jer po nalazu Savezničke vojne komisije eksploziju je „namjerno izazvala nepoznata osoba ili više njih, što potvrđuje i činjenica da se čula malena preliminarna eksplozija i da je požar spaljen”. Potvrđujući te nalaze, brigadir Bastin u ime glavnog zapovjednika Glavnog stožera zaključio je u konačnom izvješću od 14. veljače 1947. da “mislim da je eksploziju uzrokovala neka osoba ili nepoznate osobe.

Zadovoljan sam da je streljivo bilo sigurno i pravilno pregledano i da nije bilo potrebno postaviti stražare nad njim. Stoga smatram da nikakva krivnja za eksploziju ne leži u Savezničkim vojnim vlastima “. (National Archives Kew Gardens, WO, 204/12765)

Nakon eksplozije zavladao je strah i nepovjerenje u savezničku upravu. Ovo je bila četvrta eksplozija municije pod njihovom upravom. 10. veljače 1947. na dan kada je potpisan Pariški mirovni sporazumi saznalo da je Istra pripala Jugoslaviji, Talijanka Maria Pasquinelli ubila je brigadnog generala Roberta de Wintona vojnog zapovjednika angloameričkih snaga u Istri sa sjedištem u Puli.

Vargarola je kao okidač i dodatni uzrok panike i straha, utjecala na egzodus talijanskog stanovništva Pule i Istre te time promijenila etničko, kulturno i jezično lice Pule! Pored Talijana iselio je i velik broj Hrvata i Slovenaca iz straha od komunističkog režima.

Točno je da je talijanski fašizam uzrok prvog egzodusa hrvatskog stanovništva nakon 1.svjetskog rata, ali nije točno da je talijanski fašizam uzrok egzodusa talijanskog stanovništva iz Istre nakon 2.svjetskog rata. Talijanski fašizam nestao je sa istarskog prostora kapitulacijom Italije 8.rujna 1943.godine.

Uhićivanja i nestanak ljudi koje je provodilo Odjeljenju za zaštitu naroda (OZNA). Neograničene ovlasti, koje su službenici OZNE imali u novooslobođenim krajevima, često su zlorabljene ili korištene po osobnu nahodađu odgovornih ljudi, naročito u proglašavanju “narodnim neprijateljima” osoba koje bi mogle postati vođama moguće političke ili nacionalne oporbe u Istri. Upravo su ta dva kritična mjeseca svibanj – lipanj 1945.godine, kada su obavljena nezakonita

privođenja, uhićenja, konfiskacije, protjerivanja, i ubojstva od strane OZNE i onih organa vlasti koji su im se stavili na raspolaganje, izazvale strah i paniku u stanovništvu.

Istinu o stvarnom počinitelju diverzije na Vargaroli nikada nećemo saznati. Ta je tema u Jugoslaviji bila tabu tema, o njoj se nije pisalo, ni govorilo, o njoj je vladala šutnja, što i pobuđuje sumnju u krivnju. Zato su medijski prostor okupirale razne talijanske verzije, koje su uglavnom krivile jugoslavensku stranu.

U hrvatski medijski prostor Vargarola je kao tema dospjela tek nakon Domovinskog rata 1996. godine, po pisanju talijanskih novina L'Arena di Pola i Istria Europa, čiji je utemeljitelj i glavni urednik Lino Vivoda, koji piše o stradanju istarskih Talijana, egzodusu, fojbama i Vargaroli. Stručnu povijesnu analizu objavio je prof. Darko Dukovski, a Tea Čonč znanstveni članak, koji nisu dali odgovore o počinitelju.

Povijesna ekspertiza tragedije na Vargaroli (Vergarolla – Pula) od 18. kolovoza 1946. // Histrija: Godišnjak Istarskog povijesnog društva, I. (2011), 1; 79-112, i Tea Čonč: Izvorni znanstveni članak, UDK: 94(497.5 Pula)“946”

Upravo zato Pulom i Istrom i kruže razne priče koje uglavnom krive novu komunističku strukturu vlasti za eksploziju. Mada nema konkretnih dokaza, analizirajući kompletnu Titovu ideologiju i politiku prema manjinama, njemačka i talijanska manjina bile su zbog Hitlera i Mussolinija, „narodni neprijatelji“ pa je ova verzija najvjerodostojnija.

Dodatnu potvrdu toj verziji dali su gradonačelnik Pule Peđa Grbin (SDP) i predsjednik Gradskog vijeća Valter Boljunčić (IDS), kada su demonstrativno napustili komemoraciju zbog govora predsjednika županijskog vijeća talijanske nacionalne manjine Ennija Forlanija tijekom obilježavanja 79. obljetnice eksplozije u Vargaroli, koji je rekao; „Bio je to apsolutno besmislen masakr, koji se ne može shvatiti izvan točnog plana etničkog čišćenja i zamjene stanovništva koji je započeo fojbama tijekom razdoblja upravo završenog Drugog svjetskog rata“

Boris Siljan, predsjednik Udruge antifašističkih boraca i antifašista grada Pule izjavio je pored ostalog; „Vergarola je jedna od najvećih tragedija u povijesti Pule. Njezin spomen mora biti prije svega izraz našeg pijeteta prema svim žrtvama, a ne povod za podjele i nepotvrđene teze koje se tendenciozno i neodgovorno predstavljaju kao činjenice. **Teorijama nije mjesto na komemoracijama;** one trebaju biti predmet povijesnih istraživanja.“ E našao se tko će nam moralizirati!?

Kratka osobna napomena o govorniku i njegovoj vjerodostojnosti; Boris Siljan naime sin je Ive Siljana iz Marčane, pisca i sudionika NOB-u, što je tematika njegovih književnih djela. Bio je i lokalni partijski funkcioner na raznim visokim funkcijama, pa i na funkciji direktora Glasa Istre. Njegov sin Boris Siljan osrednjih sposobnosti učenja(bio je moj školski kolega u srednjoj školi) cijeli svoj radni vijek proveo je na raznim funkcijama (tajnik AK Pula-Rovinj, predsjednik Zajednice tehničke kulture Pula...) zahvaljujući očevom imenu i ugledu. Od odlaska u mirovinu aktivan je u Udruzi antifašističkih boraca i antifašista grada Pule (prigodno...)

Pulu je brodovima Toscana i Pola napustilo od 25 do 30 tisuća ljudi, pa je procjena da je u Puli ostalo svega oko 4 tisuće stanovnika, stoga je u tih nekoliko mjeseci 1947. godine život u Puli gotovo stao. Tako su širom otvorena vrata promjeni identiteta grada čiji su nositelji postali došljaci koji su u većim skupinama počeli pristizati tijekom 1948. godine iz Srbije i BIH, nakon povratka grada pod jugoslavensku vlast.

Radi se o skoro potpunoj zamjeni stanovništva, koje je kao posljedicu imalo niz gospodarskih i društvenih promjena te izmijenjeni kulturni identitet Pule i Istre.

4. Obilježavanje mučeničke smrti bl. Miroslava Bulešića , kojega je 24.kolovoza 1947.zaklao Titov omladinac Slavko Sanković iz partizanskog sela Brgudac.

Strašan i tragičan čin koji je odjeknuo u svijetu i izazvao osude jugoslavenskog komunističkog režima. Da bi se opravdali i danas kruže priče sličnog sadržaja kao ovaj koji prilažem;

Slaven Brajković

Poznavao sam čovjeka koji je ubio svećenika Bulešića u Lanišću a znam i razlog zbog čega je to učinio, o čemu crkva nikad nije ni riječi progovorila. Čovjek je zbog toga bio osuđen na dugogodišnji zatvor i odrobijao ga je do kraja. Čovjek je iz Brgudca, kojeg su njemački avioni dva puta bombardirali i pritom ubili desetke stanovnika, dok du u tzv. "raštramentu" upali u selo i poubijali žene, djecu i starce koji nisu uspjeli pobjeći u šumu. Među ubijenima su bili i članovi obitelji čovjeka o kome je riječ. Pouzdano se zna da su kolaboracionisti Nijemaca bili neki "cmokošuljaši" iz Lanišća koji su znali da je Brgudac bio partizansko uporište. Čim se rat završio, u Lanišće dolazi svećenik Bulešić, koji odbija krizmati djecu tog čovjeka, riječima: "Ja neću krizmati partizansku djecu" Čovjeku kojem su poubijali pola porodice, "pao je mrak na oči" i u stanju bijesa ubio je tog svećenika. Crkveni krugovi uporno lažu da su napad na svećenika organizirali komunisti, a taj čovjek niti je bio član komunista, niti je znao što to uopće znači. To (ne)djelo je samostalno izvršio i za to je bio osuđen tešku robiju. Sve ostalo u vezi tog događaja je izmišljotina crkvenih krugova.

1 d. Sviđa mi se Odgovor

Čista laž kojom se hoće skinuti odgovornost sa komunističkog režima. Slavko Sanković koji je zaklao nožem Bl. Miroslava Bulešića, uopće nije bio osuđen na tešku robiju, niti je „ odrobijao do kraja“ Naime sud u Pazinu vlč. Stjepana Ceka osudio je na 6,5 godina stroge zatvorske kazne s prisilnim radom koju je izdržao u Lepoglavi i Staroj Gradiški, a počinitelja ubojstva Slavka Sankovića na 5 mjeseci zatvora zbog remećenja javnog reda i mira. Uz Sankovića, za zločin u župnoj kući osuđeni su Elvio Medica iz Račje Vasi, Josip Božić iz Raspora i Srećko Brajković iz Brgudca na kaznu zatvora od 3 mjeseca. Kako vidimo, ubiti svećenika za komunističku ideologiju je bilo samo remećenja javnog reda i mira. Također je sud osudio i 7 vjernika Lanišća koji su sprječavali zločin na kaznu zatvora od 6 do 10 mjeseci. Veće kazne dobile su žrtve od ubojica. A Dina Zlatić koja je mnoge obitelji u Istri zavila u crno, nije bila osuđena nego samo prekorena od Bakarića da nije savršeno izvela operaciju zvanu "Lanišće" i malo joj je bilo usporeno političko napredovanje.

<https://www.glasistre.hr/istra/zasto-je-miroslav-bulesic-morao-biti-ubijen-komunisti-su-zaklali-svecenika-u-laniscu-i-za-to-dobili-kazne-za-remecenje-javnog-reda-i-mira-vece-kazne-dobili-su-mjestani-koji-su-branili-svecenika-642653>

Kao potvrdu da to nije bio čin osвете, ni izolirani slučaj je Titova komunistička politika prema Katoličkoj crkvi. Svjestan da će se pitanje granice sa Italijom rješavati diplomatskim putem, Tito je poslao svoje izaslanike Dušana Diminića i Ivana Motiku preko seljaka Milana Kolića, u Trst kod mons. Bože Milanovića, pitati bi li on vodio pregovore sa Saveznicima. Mons. Božo Milanović pristao je uz obećanje da će Crkva moći normalno pastoralno djelovati. Božo Milanović i Zbor svećenika Sv. Pavla Istre sačinili su Memorandum po kojem bi hrvatski i slovenski svećenici podržali jugoslavenske vlasti, ali da im se dopusti pastoralni rad. Naivno su vjerovali da je to moguće, jer je potpisan Sporazum između Bože Milanovića i Titovih izaslanika.

Spomenicu svećenika Sv. Pavla potpisalo je 55 istarskih svećenika sa zahtjevom da se Istra priključi Hrvatskoj.

Uz tu Spomenicu priloženi su dokazi po matičnim knjigama da u Istri ima 75% hrvatskih i slovenskih župa, 12% talijanskih župa i 13% mješovitih. Priloženi su i glagoljaški misali i Istarski razvod iz 1275, da se vidi da u Istri stoljećima obitava većinski hrvatski narod.

Istovremeno je u tijeku bila komunistička hajka na BL. Alojzija Stepinca i na Katoličku crkvu. Poznata je rečenica Vladimira Bakarića na sjednici biroa CK KPH održanoj 1. svibnja 1946.godine „U popove se ne treba dirati dok se te stvari vani ne svrše“.

1. Odnosaj svećenika B. Milanovića prema N. O. Pokretu bit će uređen dogovorenim izjavom koju će dati na sastanku svećenika u Pazinu dne 18. srpnja 1945., izjavom, koju će predstavnici NOP objelodaniti u *Glasi Istre*.
2. Svećenik Božo Milanović posredovat će na spomenutom sastanku u ime NOP izjavu, da će biti povoljno riješena, dotično da su već prihvaćeni zaključci o povoljnom rješenju ovih pitanja:
  - a) Hrvatsko svećenstvo u Istri smije osnovati svoje staleško društvo „Zbor svećenika Sv. Pavla“, kojemu se priznaje pravo posredovanja između državnih vlasti i svećenika, naročito pak u slučaju optužbe kojeg svećenika.
  - b) Poradit će na tomu, da se dozvoli izdavanje jednog vjerskog lista u hrvatskom jeziku za Istru.
  - c) Nastojat će se, da zgrada „Đačkog doma“ u Pazinu bude upotrijebljena za hrvatsko sjemenište, osnutak kojega će NOP podupirati.
  - d) „Društvu Sv. Mohora za Istru“ dozvoljava se da osnuje jednu svoju podružnicu u Pazinu u svrhu lakše rasprodaje vjerskih knjiga, kao što i drugih društvenih izdavanja.
  - e) Širenju molitvenika, katekizma i drugih vjerskih knjiga neće se činiti nikakva zapreka.
  - f) Sjemeništarcu i bogoslovi neće biti pozivani u vojničku službu barem do definitivnog određenja državnih granica i to u sporazumu s vojničkom upravom.
  - g) Već je dozvoljen vjeronauk u istarskim školama.
  - h) Svećenik Zvonimir Brumnić može nastupiti službu u Istri te neće imati nikakvih neprilika.²⁶⁷

Tajnik JNOF za Istru
 D. DIMINIĆ
 IVO MOTIKA
 B. MILANOVIĆ

Ako je suditi prema pisanju *Glasa Istre*, do kraja 1945. državne vlasti su se klonile napada na Crkvu, a s crkvene strane znak dobre volje bili su nastupi podrške novoj vlasti nekih svećenika na javnim nastupima, što je dakako isticano kao primjer dobrih narodnih svećenika.²⁶⁸

Zlo se sakrivalo i do dan danas negira!

Komemoriramo žrtve, podižemo Križeve, ali ne osuđujemo zločince! Time zločince oslobađamo odgovornosti za zločine!? Nije li to put ka daljnjim zločinima? Jer zločin bez straha od odgovornosti i kazne vodi ka novim zločinima.

Tako upravo i razmišljaju nekažnjeni zločinci; podsjećam na izjavu saborskog zastupnika SDP-a, Nenada Stazića, koju nota bene nije povukao, nego potvrdio;

„Izgleda da u svibnju 1945. posao nije obavljen temeljito. Kakva šlampavost pobjednika“ I još naglasio kako je u komentarima na njegovu izjavu bila“ nevjerojatna količina mržnje i ustašluka“ To u konačnici znači ABOLICIJU zločinaca! Kvazi antifašisti-partizani mogu nekažnjeno prijetiti i ubijati, a mi ćemo podizati križeve da pamtimo žrtve!? Gdje je tu pravo na život i pravda koja ga treba osigurati?

A bilo je to čisto ubijanje iz koristoljublja. Kakvi ideali, kakva socijalistička revolucija, kakav antifaziizam ! Ubiješ vlasnika i opljačkaš mu imovinu.

U prazne vile i stanove uselili su se zaslužni španski borci, politički komesari,, narodni heroji i zaslužni kompartijci , koji su postali upravljači opljačkanih tvornica, obrta i imanja. Tako su ukratko antifaziisti postali kapitalisti na leševima stotina tisuća žrtava. A mi danas ne smijemo pamtiti zločine, to nije kršćanski i možemo samo žrtvama podizati križeve, jer to je kršćanski!?

Ali postoji jedna sitnica; Isus je rekao oprostiti onima **koji ne znaju što čine**, a ovi kvazi osloboditelji, antifaziisti partizani, jako su dobro znali što čine i sa kojim ciljem to čine!

Lili Benčik